

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Qui se interrogat ante iudicium, interrogatus in iudicio facilius
respondebit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Appendix ad precedentem, aut separatim proponi posset in hac Sapientis verba:

Ante iudicium interroga teipsum, & in conspectu Dei inuenies propitiationem. Ecclesi. 18.

VERITAS PRACTICA.

Qui se interrogat ante iudicium, interrogatus in iudicio, facilius respondebit.

RATIO EST. Quia si securus respondebit in iudicio qui se hic accusauerit & iudicauerit.

Sed qui se interrogat ante iudicium, se hic accusat & iudicat.

Ergo & interrogatus in iudicio, securus respondebit. Ac proinde audiendus Sapiens, Interroga teipsum: Cum vel maximè Dominus ad id nos provocet; Redde rationem villicationis tuæ.

I. PUNCTUM.

CVM securus responderet in iudicio, sit idem ac liberari, non iudicari, non condemnari: planè liquet, quod, qui se hic accusarit & iudicarit, securus respondebit, quia non iudicabitur, sic affirmante Apostolo, Quod si nosmetipsos diiudicauerimus, non utique iudicauerimur. Quam in sententiam sic præclarè S. Augustinus: *reccat a siue parua, siue magna, impunita esse non possunt, quia aut hominis poenitente, aut in iudicio, Deo iudicante plebuntur. Cessat autem vindicta diuina si conuersio præcurat humana. Amat enim Deus conscientibus parcere, & eos qui semetipsos iudicant non iudicare.* Quid optabilius? Hoc ipsum idem habet Tractatu 12. in Joannem, ad hæc Verba: *Dilexerunt magis tenebras quam lucem. Unde incipiunt, inquit, bona opera tua, qui accusas mala opera tua. Inisium operum bonorum, confessio est operum malorum. Quid expeditius? Ac fulius etiam in Psalmos ubi hoc ejus dictum satis frequenter obuium: Si homo se cognoscit, Deus ignoscit.*

1. Cor. 11.

In Sent.

Sent. 210.

In Ps. 31.

II. PUNCTUM.

SED qui se interrogat ante iudicium, se se hic accusat & iudicat.

Quadruplex quæstio seu interrogatio sibi ab unoquoque faciendâ discitur ex evangelica parabola, unde facile est se accusare & iudicare.

Prima est: si quis homo bona sua tibi credi-

disset, aut apud te deposuisset cum hac mente & obligatione, ut facta te facta conservares: velle sine ita tibi ea usurpare ut non posses. Creditori repenti restituere, ac propterea in jus vocareris, malæ fidei accuseris, carceri perpetuo mancipareris, atque aliis de decorosis pœnis afficereris? Velle sine eò te adducere? Omnino nolles, bene memineris.

Secunda quæstio, at si forte quod Deus avertat, ex aduersa aliqua fortuna tale quid tibi contigisset, jam jamque traheris ad iudicium, de bonis tuis decerneretur; nec pecunia, nec amici nec consilio, nec ulla re posses te iuvare & te periculo eripere, nonne esset quod timeres & angereris? Responde.

Tertia quæstio, Tum verò si quis amicus opportunè occurreret & amicè consuleret aliquid, quod salvo honore & bonis omnibus te presentipericulo erueret, nonne illud audires consilium? Aut si non audires, nonne duplici pœna dignus esses, tum ob dissipata bona, tum ob neglectum remedium? Responde hic etiam.

At qui hoc est negotium tuum, hic status tuus; hæc est quarta interrogatio tibi faciendâ, quæ multas alias complectitur & quæ tibi parabolam apertissimè applicat. Nonne tu bona accepisti à Domino? Quid enim habes quod non accepisti? Sive in temporalibus, sive in naturalibus, in corpore & in animo, sive denique in spiritualibus, cum sis Christianus Catholicus & multis præuentus gratis. Nonne hæc à Deo sunt uniuersa? Responde & fateri hoc ipsum quod qui dicebat: *E celo ista possideo.*

At verò, quomodo hæc impendisti? An bona fide prout tibi Dominus ordinata? Nichil erat quod non ad Dei gloriam, vel tuam salutem referre debuisses; itane verò retulisti? Responde. Quid ergo ex his effecisti, quem in usum conuertisti, redde rationem villicationis tuæ. Quid de accepto lumine fidei? Quid de cognitione & timore Dei? Quid ex omnibus auditis ad salutem? Quæ virtus, quis profectus, quis proventus? Possine aliquid ex tuis omnibus laboribus, ex cæcis omnibus, ex tot sollicitudinibus, tot angustis, tot iunctibus & susceptis negotiis, vel unum producere quod ad Dei honorem & salutem tuam direxeris? Nonne omnia terram spectant,

1. Cor. 4.

2. Mach. 7.

Harunt, nonne omnia ad hanc solam presentem vitam, quasi uni terræ natus esses, & non cælo, sicut ipsæ bellæ animantes ad pastum incurvata? *Homo cum in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, &c.* Si à jumento aut à famulo tuo non accepisses plus servitij quam Deus à te accepit, quid diceres, quid cogitares?

Pf. 48.

Sed si etiam loco servitij, tua tibi famulus subripisset, si injuriam nomini, si corpori, plagas, si familiæ damnum intulisset! Hoc est scilicet quod tu Deo retribuisti, non contentus bona ejus dissipare, ac nihil illi servitij reddere, tu insuper eum offendisti juramentis, murmure, detractio- ne, libidine. *Hæc in reddu Domino, popula stulte & insipiens!* Nonne hæc omnia novit Deus? Nonne ex his in iudicium te adducet? Nonne putas omnium exactissimam rationem esse reddendam? Nonne est ergo quod formides & paveas? An habes quod respondeas dijudicanti omnesgressus tuos?

Diuiz.

Hæc & similia si piè & seriò cogitentur, inducent profectò cum divina gratia cogitantem ad dicendum cum Villico: *Quid faciam?* Tum occurret, faciendam esse accuratam totius vitæ confessionem, ac deinde formandam efficacem respiscendi voluntatem. *Dixi, confitebor adversum me, iniustitiam meam. Dixi nunc capi.*

Pf. 31.
Pf. 76.

III. PUNCTUM.

SIC divina igitur favente gratia, qui se interrogat ante iudicium, interrogatus in iudicio securus respondebit, facilius absolvetur, & amplio- rem inveniet gratiam. Quia sic præoccupat faciem Dei in confessione, sic prævenit ejus iudicium sese accusando & iudicando, sic prospicit futuris pœnis eas avertendo per seriam emendacionem; sic denique se componit quemadmodum exigunt sacræ Scripturæ ac sancti Patres, ut quam promittit Deus gratiam & misericordiam consequatur. *Ante mortem confitete, inquit idem qui supra Sapiens, à mortuo, quasi nihil perit confitete. Confiteberis vivans, vivus & sanus confiteberis, & laudabis Deum, & glorificaberis in miserationibus illius. Quasi diceret, ne expectes confiteri post mortem, tunc enim nulla prodest confessio. Vel sic: ne differas confessionem usque ad proximam mortem, quo extremo vitæ tempore vix quidquam liberè & validè possis: sed dum sanus es, id totum effice cum gratia, quod instante morte velles esse factum; sicque fiet securius.*

Eccl. 17.

Magis in suo patre servitia.

Hæc Christi mei lex, ait S. Gregorius Nazian- zenus qui fuscè de hoc argumento. Et alibi; Magni viij medicina est confessio & peccati fuga. Sicutem Chrysostrum 18: Raps tu quiquis es peccator remedia. Confessio asserat salutem: vive remediis qui moriturus fueras aliquando peccatis. Quid horres fateri quod commisisti? Sic aptè S. Hieronymus de Davide: Tantum profecit ut dudum peccator & penitens transferret in Magistrum, & dicat: docebo iniquos vias tuas, & impij ad te convertentur. Confessio enim & pulchritudo coram eo ut qui sua confessus fuerit peccata, & dixerit, putruerunt & corrupta sunt cicatrices meæ, foeditatem vulnerum in sanitatis decorem commutat. Verè itaq; S. Bernardus: In animam suam peccat qui se excusat repellens à se indulgentiam medicinam, quam sibi videlicet accersit qui se nocens. Sic & S. Augustinus in illud Psalmi, Quoniam tascui in vetera verum ossa mea; quoniam die ac nocte gravata est super me manus tua. Nolo humiliari confessione iniquitatis suæ, humiliatus est ponere manus Dei: Tum pergens cum Davide: Conversus sum in arumna mea, dum configitur spina. Ex ipsa aggravatione manus tuæ, ex ipsa humiliatione conversus sum in arumna mea; factus sum miser, confixa est mihi spina, compuncta est conscientia mea. Quid factum est, dum confingeretur spina? Datus est ei sensus doloris, invenit infirmitatem suam: & ille qui tacuerat confessionem peccati sui, modò quid fecit confixa spina? DELICTVM meum cognitum tibi feci, & iniustitiam meam non abscondi. Dixi confitebor, seu pronuntiabo adversum me iniustitiam meam Domino & tu remisisti impietatem peccati mei, NON jam pronuntiat sed promittit se pronuntiatum; & ille jam dimittit. Eo ipso quo dixit pronuntiabo, ostendit quia nondum ore, sed corde pronuntiaverat: hoc ipsum dicere, pronuntiabo, pronuntiare est; ideo, & tu remisisti iniquitatem peccati mei. Confessio verò mea ad os nondum venerat: dixeram enim pronuntiabo adversum me: verum tamen Deus audiit vocem cordis mei. Vox mea in ore nondum erat; sed auribus Dei jam in corde erat.

Ad Vitæ.
& in Pla-
gan. Græd.
In Pf. 106.

Ep. 4.

Serm. 26.
in Cant.
Pf. 31.

O divinæ facilitatem auris, ad humani cordis molliem! ò nimis dura peccatorum corda si non emollescant ad tantam Dei bonitatem!

De iudicio extremo seu generali, seu particulari, vide in singulis partibus, verbo iudicium, & nominatim in hac 3. parte, Hebdomada decima ubi de Missionibus,